

Mrtvemu otroku.

Na spomin Oskarja G., umrlega v zornej mladosti.

Kaj na odru tém ležiš?
 Déte drago! ali spiš?
 Oj, kakó si ti lepó!
 Nad glavó blešči se križ,
 In ob tebi so cvetlice,
 Mláde tvoje drugarice;
 Sveče ti goré svetló.
 Prej se mamki nasmihálo
 Še si milo, — a bolnó;
 Pótlej skóraj zadremálo,
 V pókoj večni si zaspálo.

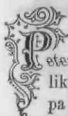
Mati nad tobój sloni,
 Gleda v bélo tvoje lice;
 Tóči njé okó solzice,
 Bridko tebi govori:
 „Oskar, Oskar, dete moje!
 Témno je očéсце tvoje,
 Bléde ustne, bléd obráz!
 Tebi cvetje strl je mráz;
 Dolga žena, bridka smrt,
 V tihí te ponese vrt.“

„Sinek moj, ti sinek zlati!
 Téši me jedíno tó,
 Ker so angeljci kriláti
 Nesli dúšo ti v nebó,
 Kder nad mánoj z visočíne
 Vidiš móje bolečíne,
 Šteješ móje vse solzice,
 Ki za tóboj se točé;
 Gledaš v móje žalno líce,
 V mojega srcá gorjé!“

Devoján.

— x —

Stava.

Peter in Pavel sedita pod hruško ter se pogovarjata. „Ta hruška je velika,“ pravi Peter, „razkréčena je v tri vrhove, veje so dolge in krhke, pa še dosti suhih štrecljev ima. Kaj nepripravna je za otesanje.“
 „Vender jo jaz otresem,“ reče Pavel ponosno, „v jednej uri takó čisto, da potem ne dobiš hrušek niti za klobuk, ko bi jih z lučjo iskal o póludne.“
 „Tega pa ne verujem,“ odvrne mu Peter.
 „Stáviva!“ reče Pavel pogumno.
 „Za dva bokala vina, da ne otreseš,“ odgovori Peter mirno.
 „Jaz stavim za štiri, da jo otresem,“ reče Pavel.
 „Dobro, veljá!“ pravita obá ter si sežeta v róki.
 „Zdaj je ura tri,“ reče nato Peter, „ko pridem ob štirih, morajo hruške biti otesene.“

„Nič se ne boj,“ dodane Pavel. — Peter otide a Pavel se jame pripravljati za otesanje. Ali bil je jeden tistih, ki mnogo premišljajo a malo delajo, mnogo snujejo, a malo izvršujejo.

Dene torej prst na čelo in začne premišljevati najpoprej, kako bi najlaže in najhitreje prišel na drevo. Ali bi bilo bolje podstaviti kolec, ali prnesti lestev ali pa kar naravnost splezati po deblu na drevo. Po dolgem prevdarjanji, odloči se za lestev, češ, ta pot bode najpriležnejši in obleke si ne potrgam preveč. Dospevši potem na zadnji klin lestvice, ozira se po hruški, na kateri vrh naj bi jo najpred mahnil. Prevdarja, koliko mu bode